

Ge dig själv lov att skriva

Vi placerar en massa floskler runt själva företeelsen att vara en författare. Vi gör något stort av att sätta samman ord på papper istället för att helt enkelt släppa dem lösa i luften. Vi har en mytbildning som säger oss att skrivande är en kvalfylld aktivitet. Eftersom vi tycks tro på det, ger vi oss inte ens en chans att försöka. Inte ens om vi gjorde det och skulle tycka att det var oväntat lätt, skulle vi stanna tvärt och säga till oss själva att det vi håller på med, vad det nu än är, ändå inte är ”riktigt” skrivande.

Med riktigt skrivande menar vi sådant som hela mytbildningen handlar om. Vi menar sådant som inte inbegriper scenarier som det jag upplevde i kväll: en middag med min goda vän Dori, efteråt tittade vi på Il Postino på video, jag kysste Dori adjö, fastän det bara var början av kvällen och gick sedan till mitt arbetsrum för att skriva lite medan Maxwell rullade ihop sig vid mina fötter.

Det finns något alldagligt och tillfälligt, alltför enkelt, alltför normalt kring den här sortens skivnarliv. Det liknar alltför mycket alla andras liv – bara med den skillnaden att det här finns lite skrivande också. Om det är så en författare lever, skulle många av oss kunna leva så. Om lidandet faktiskt är valfritt, om skrivande inte behöver vara en antisocial aktivitet...

Tänk om det in fanns något sådant som författare? Tänk om alla helt enkelt skrev? Tänk om det inte fanns något sådant som ”en riktig författare” att sträva efter? Tänk om skrivande bara handlade om själva akten att skriva?

Om vi inte behövde bekymra oss om att bli publicerade och bli bedömda, hur många av oss skulle då skriva en roman bara för nöjet att skriva en? Varför ska vi tycka att det är omöjligt att skriva en roman, när hobbysnickaren kan bygga en enkel bokhylla, eller till och med ett litet picknickbord? Tänk om vi inte behövde vara bra på att skriva? Tänk om vi bara kunde få göra det av rent och skärt nöje?

/.../